

Bemærkninger til forslaget

Politiken har gennem den seneste tid haft en artikelserie, hvor forholdene i arbejdsformidlingen i Storkøbenhavn har været omtalt. Omtalen har bygget på en række medarbejderes erfaringer og udtalelser, ligesom der ligger en intern rapport, der beskriver forholdene i AF-Storkøbenhavn.

Problemet med arbejdsformidlingen er imidlertid ikke begrænset til Storkøbenhavn. Problemet ligger i selve strukturen i arbejdsformidlingen, hvor formidlingen af arbejde er nedprioriteret på bekostning af overflødig bureaukrati og flytten papirer fra én bunke til en anden.

Af Politiken den 27. marts 1996 fremgår det, at der på en tilfældig dag i november 1995 ved fyraften i AF-Storkøbenhavn stadig lå 500 jobordrer, som kunne have givet arbejde til ledige, men ordrerne var ikke ekspederet. At der hver eneste dag udbetales dagpenge til 500 ledige, der kunne være kommet i job, betyder merudgifter til dagpenge på 66,5 mio. kr. om året.

Samtidig bruger man tiden på at sende ledige på overflødige og ligegyldige kurser, som dels koster en masse penge og dels fastholder den ledige i systemet. F.eks. har man i AF-Storkøbenhavn betalt kursusafgifter på 50.000 kr. pr. person til adskillige ledige på sy- og designområdet, selv om uddannelsen med garanti ikke vil føre til, at de ledige ender med at kunne klare sig selv. I det storkøbenhavnske område forsvandt den sidste rest af egentlig industri inden for tekstil og beklædning med lukningen af Statens Konfektion, og arbejdsformidlingen har allerede 600 syersker og 80 tekstilformgivere stående i registrene over ledige.

For at få pyntet på tallene har arbejdsformidlingen i Storkøbenhavn og sikkert også andre steder i landet udviklet en teknik med at klippe annoncer fra dagbladene og tælle dem med i statistikken, selv om arbejdsformidlingen slet ikke har haft indflydelse på besættelsen af stillingerne.

Det er naturligvis helt i orden, at arbejdsformidlingen klipper annoncer og prøver at få de annoncerede stillinger besat med ledige, men det er ikke i orden, at disse stillinger tælles med i statistikken over formidlet arbejde, når arbejdsformidlingen ikke har så me-

get som skyggen af æren for stillingernes besættelse. F.eks. indgår besættelsen af stillingen som generaldirektør for Danmarks Radio og direktør for Rigshospitalet i arbejdsformidlingens statistik over de job, arbejdsformidlingen har formidlet, hvilket enhver kan sige sig selv er talmanipulation. Det fremgår af Politiken den 29. marts 1996, at 45 pct. af de stillinger, som arbejdsformidlingen hævder at have haft noget med at gøre, er nogle, de har klippet fra dagbladsannoncer m.v.

Det opsøgende arbejde, hvor arbejdsformidlingen prøver at skabe arbejdspladser, bliver på samme måde groft overdrevet i statistikken. Således er det ikke ualmindeligt, at der ved receptioner udveksles visitkort, som straks tælles med som et virksomhedsbesøg, og hvis statistikken ser lidt kedelig ud en uge, tager man en hurtig løbetur gennem butikkerne på f.eks. Vesterbrogade eller Rødovrecentret, hvor tiden anvendt i den enkelte butik er så kort og intetsigende, at det indlysende ikke giver noget resultat, men det tælles med i statistikken.

Hvor slemt det står til, springer lysende klart frem i Politiken den 26. marts 1996, hvor det oplyses, at en AF-konsulent efter at have gjort opmærksom på problemet i et læserindlæg i Politiken har fået en advarsel af ledelsen med besked om, at han bliver fyret, hvis han ikke holder sin mund.

Den form for mafialignende metoder er selvfølgelig kun nødvendige i en virksomhed, hvor det hele sejler fuldstændigt, og hvor ledelsen er hunderød for, at det skal blive opdaget.

Hvis AF-Storkøbenhavn havde ren samvittighed, ville det ikke betyde det ringeste, at en medarbejder kom med kritik, for så kunne kritikken blot imødegås.

At der ikke allerede for lang tid siden er gjort noget ved problemerne, skyldes helt sikkert, at Arbejdsmarkedsstyrelsen fuldstændig overser problemerne eller ikke vil se problemerne. Således fremgår det af Politiken den 26. marts 1996, at Arbejdsmarkedsstyrelsens direktør, Inge Mærkedahl, indtil nu ikke har nogen grund til at formode, at arbejdsformidlingen